

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία **Ραούλ δε Ναβερύ**, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχ.), μετάφρ. **Δμλ** — **Σύγχρονος Ἑλληνικῆ Κοινωνία**: **ΝΑΙ** καὶ **ΟΧΙ**, Διήγημα **Γ.Δ. Ξενοπούλου** (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΒ'

'Η σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γουσταύου Θειδῶ παρίστα θέαμα μεγαλοπρεπές ἅμα καὶ θλιβερόν. Καίτοι δ' ἐπληρούτο ὑπὸ πικρίων καὶ παντοδαπῶν ἔργων, οὐχ ἦττον ὁ εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον μετὰ φρίκης, βλέπων τὴν ἀκαταστασίαν καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, αἵτινες ἐβασίλευον ἐν αὐτῷ. Εἰκόνες, καλλιτεχνικώτατα ἐπεξεργασμένα, ὠραιότατα σκεύη καὶ ἐργαλεῖα ἦσαν ἐρριμμένα φύρδην μίγδην ἐντὸς αὐτοῦ, παχεῖα δὲ καὶ πολυχρόνιος κόνις ἐπεκάθητο ἐπ' αὐτῶν.

Οὐχ ἦττον, ὅπως δικαιολογήσωμεν τὴν θλιβεράν ταύτην περιγραφὴν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Θειδῶ, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, μετὰ τῶν ἐκεῖ σωρηδὸν ἐρριμμένων εἰκόνων, ἤθελέ τις διακρίνει, παρρητῶν μετὰ μείζονος προσοχῆς, δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν μεγίστης ἀληθῶς ἀξίας· μία μόνον ὁμολογουμένως ἤρκει ὅπως ἀπαθανάτισεν τὸν καλλιτέχνην. Ἐξ ακολουθῶν δὲ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, τὸ ὅποιον ἦτο ἐστρωμένον διὰ πολυτίμων ταπήτων, ἐστολισμένον δὲ δι' ὠραιότατων τῆς Κίνας καὶ τῆς Βενετίας ἀγγείων καὶ διὰ πολυτελῶν ἐπιπλῶν, βεβαίως θὰ ἐξεπλησσετο, βλέπων τοιοῦτον κομψὸν κατοικητήριον, ἐγκαταλειμμένον εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν, δηλοῦσαν ὅτι οὐδέποτε εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ποῦς γυναικός, ἥτις ἀληθῶς, ὅθενδῆποτε καὶ ἂν διέλθῃ, ἀφίνει καταφανῆ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς της διὰ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς φιλοκαλίας, αἵτινες εἰσιν ἔμφυτοι εἰς πάσας σχεδὸν τὰς γυναῖκας. Τόσφ δὲ εἶνε ἀληθές τοῦτο, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα δέκα ἐν ὅλῳ ὑπηρετᾶται δὲν δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι μίαν γυναῖκα, ὥς πρὸς τὴν καθαριότητα καὶ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐπιπλῶν.

'Ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ οὐοίου ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἐργαστήριον, ἀπετέλει ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος τούτου.

Ἐκ νεότητός του ἀγαπήσας τὴν τέχνην αὐτοῦ, ὁ Γουσταῦος Θειδῶ δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἐξοχος ζωγράφος καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πάντοτε καθ' αὐτόν: «ὦ! θὰ γίνω ἀναμφιβόλως μέγας καὶ πολὺς.» Υἱὸς πτωχοῦ τινος, ἀλλ' ἱκανοῦ λεπτοουργοῦ, ἔμαθε μὲν κατ' ἀρχὰς τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἀλλὰ κατόπι, βαρυνθεὶς αὐτὴν, ἐγκατέλειπε ταχέως τὴν σμίλιν τοῦ λεπτοουργοῦ, ὅπως λάβῃ τὸν χρωστήρα τοῦ ζωγράφου. Τριακονταετῆς δὲ μόλις, ὁ Γουσταῦος ἀπέκτησε φήμην ἐξόχου ζωγράφου καὶ κατὰ συνέπειαν ἐσχέτισθη μετὰ τοῦ ἐκλεκτοτέρου τῶν Παρισιῶν κόσμου· μετὰ δὲ τῶν νέων σχέσεων, τὰς οὐοίας ἀπέκτησε, δύο νέοι προσείλκυσαν μᾶλλον τὴν ἀγάπην του, μετ' ὧν συνεδέθη δι' εὐλικρινεὺς φιλίας. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Τακονιέρος καὶ ὁ Μὰξ Λύξ, τοὺς οὐοίους ἐθεώρει ὡς ἀληθεῖς ἀδελφούς. Ἐν διαστήματι δὲ τεσσάρων ἐτῶν, ὁ Γουσταῦος ἔφερεν εἰς πέρας διάφορα ἔργα μεγίστης ὀντως ἀξίας, ἅτινα ἐστερέωσαν τὴν φήμην του, ὥς ἐξόχου καλλιτέχνου. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ, ὁ νέος ζωγράφος, ὡς ἄλλος Πυγμαλίων, ἠράσθη ὠραίου τινὸς ἀγάλματος καὶ ἠθέλησε νὰ ἐμφυσήσῃ ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον πῦρ, ὅπερ κατέκαιε τὴν καρδίαν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Γουσταῦος συνήντησεν ἐν τινι χορῷ τὴν Νέραν Βλανσερέτου, ἐστολισμένην μετὰ χάριτος καὶ πολυτελείας καὶ μῦρα ἀποπνεύσαν. Ἦτο εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν, τὸ δὲ κομψότατον ἀνάστημά της, οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της τὸ ρόδινον στόμα της καὶ ἡ μακρὰ καὶ πλουσία κόμη της, καθίστων αὐτὴν ἰσάγγελον πλάσμα, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ἀπαστραπτούσης ταύτης καλλονῆς του ἐθάμβου τὰ ὄμματα πάντων ἐν γένει τῶν θνητῶν.

— «ὦ! ἄς ἐγίνετο σύζυγός μου ἡ νέα αὕτη, ἐσκέφθη ὁ Γουσταῦος μόλις ἰδὼν αὐτήν.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Νέρας ἀνῆκεν εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν.

Ἡ νέα αὕτη, καίπερ ἀνατραφεῖσα ἐπιμελῶς παρὰ τῆς μητρός της, οὐχ ἦττον,

οὐδέποτε ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὰς σοφὰς συμβουλὰς της, ἀλλὰ, φύσει φιλάρεσκος οὖσα καὶ ἐκδοτος εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἠλπίζεν ὅτι διὰ τῶν θελγῆτρων της θὰ κατάρθου ποτὲ λαμπρόν τι συνοικέσιον.

Ἡ φιλαρέσκεία της εἶχε φθάσει εἰς τὴν ὑπατον βαθμὴν δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην θρησκευτὴν, εἰ μὴ τὴν λατρείαν τῆς καλλονῆς της· δὲν ἐπίστευεν εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς τὴν καλλονὴν της καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐλπίδα εἰμὴ τὴν μαγείαν τῶν θελγῆτρων της. Εἰς αὐτὰ καὶ μόνον ἐστῆρίζεν ὅλας της τὰς ἐλπίδας καὶ αὐτὰ καὶ μόνον ἐθεώρει ὡς τὸ μόνον μέσον, ὅπερ θὰ καθίστα αὐτὴν εὐτυχῇ.

Πολλάκις ἡ Νέρα ἐνόμισεν ὅτι ἐπέστη πλέον ἡ ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὀνείρων της, καὶ πολλάκις αἱ ἐλπίδες της αὐταὶ διεψεύδοντο οἰκτρῶς· διότι οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων, τῶν οὐοίων τὴν καρδίαν ἐνόμισεν ὅτι ἐσαγήνευσε τὴν προτεράϊαν, παρουσιαζέτο ζητῶν τὴν χεῖρά της. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι, γινόμενος σύζυγος μίᾳς τῶν ὠραιότερων νεανίδων τῶν Παρισιῶν, ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὰς ἰδιοτροπίας αὐτῆς καὶ συνεπῶς τὰ μαρτύρια τῆς ζηλοτυπίας, ὥπισθοχώρει ἐντρομος καὶ μετεβάλλεν αἴφνης γνώμην. Εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἡμέραν τινὰ ἐπρότεινε εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ρητῇ συμφωνίᾳ νὰ κατοικήσωσιν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ.

— Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο αὐτοκτονία! ἀπήντησεν ἡ Νέρα.

Ἄλλος τις πάλιν, ἐρασθεὶς ἐμμανῶς τῆς Νέρας, θὰ ἐνυμφεῖτο ἀφεύκτως αὐτήν, ἂν ἡ μήτηρ του δὲν προετίπτεν εἰς τοὺς πόδας του, ἐξορκίζουσα αὐτὸν μετὰ δακρύων ν' ἀπόσχῃ τοιαύτης ἐπικινδύνου συζύγου, ἥτις προῶρως θὰ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν τάφον.

— Μία τοιαύτη νέα δὲν δύναται νὰ καταστῇ ποτὲ καλὴ μήτηρ! εἶπεν ἡ γράψα πρὸς τὸν υἱὸν της. «ὦ! σ' ἐξορκίζω, μὴ το κάμῃς, πρὸςπάθησον νὰ τὴν λησμονήσῃς.

Ὁ νέος ὑπήκουσεν εἰς τὴν μητέρα του· μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας ἐνυμφεῖθη συμπαθῇ τινὰ νέαν, ἥτις δὲν ἦτο μὲν ἐξαισίας

καλλονής, ἀλλ' εἶχεν ἀγαθὴν καὶ τρυφεράν τὴν καρδίαν καὶ τοὺς τρόπους γλυκεῖς καὶ κοσμίους.

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συνήνηττε τὴν Νέραν ὁ Γουσταῦος καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον. Μετὰ ἕνα μῆνα ἐτελοῦντο οἱ γάμοι αὐτῶν μεγαλοπρεπέστατα.

Εἰπομεν ἤδη ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ ζωγράφου· ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὰς ιδέας τῆς, ἤρκει αὐτῇ ὅτι ἦτο ὠραία. Διήρχετο ἡμέρας ὁλοκλήρους ἐνδύων αὐτὴν διαφοροτρόπως καὶ ζωγραφίζων αὐτὴν. Τὸ ἐργαστήριόν του ἐπληροῦτο σχεδιαγραμμάτων ἀπεικονιζόντων τὴν Νέραν, ἐνδεδυμένην ἐκεῖ μὲν ὡς χωρικὴν, ἐδῶ δὲ ὡς Φλαμανδὴν καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ μυρίους διαφόρους τρόπους· ὅτε μὲν παρίστατο ὡς Παναγία, ὅτε δὲ ὡς Νύμφη καὶ ἄλλοτε ὡς Θεᾶ! Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Νέρα ἦτο τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Γουσταύου εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ἔργα.

Ἡ Νέρα ἐχαίρετο μεγάλως διὰ τοῦτο καὶ ὑπέθαλπε τὴν κλίσιν τοῦ Γουσταύου, διότι καὶ οὗτος ὑπέθαλπε τὸ πάθος αὐτῆς. Τί περισσότερον ἠθέλην; Ἠλλάσσε κατὰ πᾶσαν ἡμέραν νέκν ἐσθῆτα, ὡς ἀληθῆς ἠθοποιός, ἐπεμελεῖτο καὶ ἐκάστην τῆς κόμης τῆς κομμωτῆς ἐπὶ τούτῳ προσκαλούμενος, καὶ τέλος ἦτο τὸ αἰώνιον ἀντικείμενον τῆς λατρείας ἐνός καλλιτέχνου.

Τὸ πρὸς τὴν Νέραν ἀχαλίνωτον τοῦτο πάθος τοῦ Γουσταύου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέστησεν αὐτὸν ὀκνηρόν. Ἡ Νέρα ἡγάπα τὰς διασκεδάσεις, καὶ ὡς ἐκ τούτου χάριν αὐτῶν, ἠνάγκαζε πολλάκις τὸν σύζυγόν τῆς νὰ λησμονῇ τὸν χρωστήρα του. Ὁ ἔρω· ἐτύφλου τὸν Γουσταῦον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι, τοῦτο πράττουσα ἡ Νέρα, ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἢ μᾶλλον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὴ χωρισθῇ οὐδὲ στιγμὴν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ νύχαρίσται αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

Οὕτω παρῆλθον τρεῖς ὁλόκληρα ἔτη, καὶ ἡ Νέρα ἔτρεχεν εἰς πᾶσαν διασκέδασιν. Ὁ Γουσταῦος ἐργάζετο μὲν ἔτι, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ τῆς προτέρης ἐκείνης ζήσεως. Ὁ θεὸς ἐκεῖνος σπινθήρ ἐσβέννυτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἡ Νέρα, ἀποκαμουσα πλέον νὰ βλέπῃ αἰωνίως τὴν εἰκόνα τῆς, σπανίως ἤρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ συζύγου τῆς. Ἡδὴ ἔτρεχε μόνη εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς συνκναστροφὰς καὶ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου τῆς. Ὡμίλει μὲν πάντοτε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς αὐτῆς περιπαθείας καὶ ἀγαθότητος, ἀλλ' ἂν τις ἤθελε παρατηρήσει αὐτὴν ἐμβριθέστερον, θὰ ἐπίειθετο ὅτι οἱ τρόποι τῆς ἦσαν ἤδη ἐπιτετηδευμένοι καὶ ὅτι πλησίον τοῦ Γουσταύου δὲν ἠτήθανετο, ὅπως ἄλλοτε, οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν, τούναντίον δὲ ἠνώχλει αὐτὴν τὸ πλήρες τρυφερότητος βλέμμα του. Ἄλλως τε, καὶ ἂν αὕτη ἤρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ συζύγου τῆς, οὗτος δὲν ἐδείκνυε τοσαύτην προθυμίαν πρὸς τὴν ἐργασίαν.

Ἐν τούτοις, ἡ Νέρα ἐξώδευσεν οὐκ ὀλίγα διὰ τὰ ἐκτακτὰ ἐξοδὰ τῆς· ἐπειδὴ δὲ δὲν

ἐπῆρουν εἰς αὐτὴν τὰ χρήματα, ἐξώδευε καὶ ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἦσαν προσωρισμένα διὰ τὰ τακτικά των ἐξοδὰ, μὴ φροντίζουσα πῶς τί θὰ ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὁ σύζυγός τῆς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ἐργασίαι εἶχον ἤδη ἐλαττωθῇ καὶ ὁ Γουσταῦος ἐβαρύνετο πλέον, ὡς εἶπομεν, τὴν ἐργασίαν, ἡ Νέρα ἤρξατο προμαντεύουσα πλήρες ναυάγιον. Καὶ τότε μόνον παρεκίνει τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ μάλιστα παρεκάλεσε καὶ φίλους τοῦ τινος νὰ προτρέψωσιν αὐτὸν εἰς τοῦτο. Ὁ Γουσταῦος ἤκουσε τὰς συμβουλὰς των καὶ ἤρξατο καὶ πάλιν ἐργαζόμενος· ἀλλὰ τὰ ἔργα του δὲν εἶχον τὴν ἀξίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ πρότερον, διότι ἔλλειπεν ἐξ αὐτῶν ἡ θεία ἐκείνη ἐμπνευσις, ἥτις διεκρίνετο εἰς τὰ πρῶτά του ἔργα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ φήμη τοῦ Γουσταύου θιεδῶ ὡς ἐξόχου ζωγράφου ἤρξατο νὰ καταπίπτῃ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ ἔργα του ὀλίγον ἐξέτιμῶντο. Ἡ Νέρα ἀπέδιδε τοῦτο εἰς τὸν φθόνον, τὸν ὅποιον ἔτρεφον δι' αὐτὸν οἱ συναδελφοὶ του.

— Καὶ ὅμως ὁ κόσμος ἔχει δίκαιον, ἔλεγεν ὁ Γουσταῦος· αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ ἔργα μου δὲν ἔχουσι τὴν ἀξίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία δύναται νὰ μὲ ἀπαθανατίσῃ· εἶνε ἀπλὰ ζωγραφίαι, τὰς ὁποίας γράφω χωρὶς ὀρεξίν, διὰ νὰ κερδίσω ὀλίγας χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ καλλίτερον, ἔλεγεν ἡ Νέρα· μήπως ἡ κυρία Φήμη μὰς χαρίζει τὴν χρυσὴν σάλπιγγά τῆς διὰ νὰ γίνωμεν πλούσιοι;

— Καὶ ἡ Δόξα;

— Εἶνε ὠραῖον ὄνειρον, τὸ ὅποτον θὰ ὠφελήσῃ μόνον τοὺς κληρονόμους σου, καὶ τίποτε περισσότερον. Τί ἀξίζει ἂν μετὰ αἰῶνας πολλοὺς ἐκτιμηθῶσι τὰ ἔργα σου πολὺ ἀκριβὰ, ἀφοῦ τώρα, ἐνόςῳ ζῆς, εἶσαι πτωχός; Τί ἀνότητος εὐχαρίστησις! νὰ θέλῃς νὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ τώρα νὰ στερῆσαι ἀπὸ ὅλα! Ἄν ἀπεφάσιζες νὰ κλεισθῇς ἐπὶ ἑξὶ μῆνας εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου διὰ νὰ ζωγραφίσῃς μίαν θεὰν ἢ μίαν λευκὴν καὶ πτερωτὴν νύμφην, εἰπέ μοι, ὅτε θὰ ἐτελείωνες αὐτὴν, θὰ ἤσθανεσσι τὴν εὐχαρίστησιν ὅσην αἰσθάνεσαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ βλέπεις πλέκουσαν τὴν χρυσὴν κόμην μου ἐνώπιον τοῦ ὠραίου τούτου καθρέπτου τῆς Βενετίας; Τοιαῦτα ἔργα πρέπει νὰ ἐπιχειρῶσι μόνον οἱ καλλιτέχναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν πλούσιοι.

— Ταπεινόνεις τὴν τέχνην, Νέρα.

— Θέλω νὰ ἦται πρακτικός.

— Δηλαδὴ σὺ θέλεις καὶ καλὰ νὰ ἐργάζωμαι, ἔστω καὶ ἂν γίνω καὶ ἀπλοῦς χρωματιστὴς θεάτρων.

— Καὶ διατί ὅχι; Καὶ δι' αὐτὸ χρειάζεται τις νὰ γνωρίξῃ τὴν τέχνην· νὰ ζωγραφίξῃ τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν, διαφόρους ἡρώας καὶ τόσα ἄλλα. Μή πως νομίζεις ὅτι εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖ ἔνθα ἐγεννήθησαν οἱ μεγαλείτεροι καλλιτέχναι, οἱ ζωγράφοι δὲν μεταβάλλονται καὶ εἰς ἀπλοῦς κοσμηματογράφους; Τί νομίζεις; Ἡ αὕτη

τέχνη εἶνε... Ἀλήθεια! εἶν' ἔτοιμος ἡ εἰκὼν ἐκείνη τοῦ λόρδου Σαίρρη.

— Ἰδοῦ!

— Τί ὠραία ὁποῦ εἶνε! Πόσον μοι ἡρμύζειν ἐκεῖνο τὸ φόρεμα, τὸ ὅποτον ἔρερον ὅτε τὴν ἐζωγραφίζεις...

— Ναί, ἀλλ' ἐστοίχισε τὸ ἡμισυ ἀπ' ὅσα θὰ κερδίσω ἐκ τῆς εἰκόνας.

— Τί πειράζει! Ἡμῖν τόσῳ ὠραία μ' ἐκεῖνο τὸ φόρεμα, ἀλήθεια;...

— Σὺ εἶσαι πάντοτε ὠραία εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅπως καὶ ἂν ἐνδυθῇς, καὶ τοῦτο πολλάκις μὲ φέρει εἰς ἀπελπισίαν.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμον!

— Ἄλλοτε πάλιν λυποῦμαι, καὶ ἄλλοτε χαίρω. Δὲν ἤξεύρω τί αἰσθάνομαι ὅταν σὲ βλέπω, γνωρίζω μόνον ὅτι σὲ ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα φλογερὸν καὶ παράφορον καὶ ὅτι θὰ ἐπροτίμω μᾶλλον ν' ἀποθάνω ἢ νὰ πκύσω τοῦ νὰ σε ἀγαπῶ! Καὶ σὺ, Νέρα;

— Ἐ! τί χρειάζονται αὐταὶ αἱ αἰσθηματικαὶ πολυλογίαι, ἀφοῦ ἤξεύρεις πλέον τὰ αἰσθηματά μου. Δὲν εἶμαι σύζυγός σου; Αὐτὸ σοι ἀρκεῖ.

— Διόλου, δὲν μοι ἀρκεῖ. Νομίζω ὅτι αἰσθάνομαι ἐνίοτε ἐντός μου κατὰ τι, τὸ ὅποιον κατασπαράσσει τὴν καρδίαν μου... Τρέμω, διότι σὲ βλέπω ν' ἀδιαφορῇς δι' ἐμέ.

— Ἄ! λοιπὸν ἔχομεν καὶ ζηλοτυπίας;

— Ἀλλὰ διατί τώρα μ' ἀποφεύγεις;

— Σὲ ἀφίνω μόνον διὰ νὰ ἐργάζεσαι, ἰδοὺ ὁ λόγος.

— Νὰ ἐργάζωμαι! Ἄλλ' ἔρχονται ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔχω πῶς διαθέσειν νὰ ἐργάζωμαι... Προτοῦ σὲ νυμφευθῶ ἡγάπων πολὺ τὴν τέχνην καὶ εἰργαζόμεν νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἐξῆς ἀγνός καὶ ἄσπιλος πλησίον τῆς θεᾶς ἐκείνης, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Μούσα. Ἡλθες σὺ πλησίον μου, καὶ τὰ πάντα μετήλλαξαν. Ἡ ψυχὴ μου ἀπέκοψε τὰ πτερὰ τῆς, ὅπως καταθέσῃ αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν σου. Ἀπόδος μοι τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος, εἶνε ἀκόμη καιρός... Σκέψου λοιπὸν ὅτι τὸ νὰ πνίξω ἐντός μου τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, τὴν λατρείαν τῆς τέχνης μου, εἶνε δι' ἐμέ ἡθικὸς θάνατος... Δὲν τὸ ἐνόησες μέχρι τοῦδε;... Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου πλήρη ἀγωνίας... Νέρα, ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ὅπως δώσωσι καιρὸν εἰς τὸ πνεῦμά μου νὰ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι ἀπώλεσε.

Πρέπει νὰ παύσωσι πλέον τὰ μεγάλα μὰς ἐξοδὰ. Δὲν σ' ἐπιπλήττω διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ὑπερέβης κάπως τὰ ὅρια! Ἐπᾶνελθε εἰς τὴν πρώτην ὁδόν, σ' ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς μελλούσης εὐτυχίας μου... Παραιτήσου ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη τῶν χορῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων, διὰ νὰ δυνήθῃς νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν πρώτην μου θέσιν, νὰ ἀνακτήσω διὰ τῆς ἐργασίας τὴν προτέραν μου φήμην, καὶ σε βεβαιῶ ὅτι καὶ σὺ θὰ αἰσθανθῇς ὑπερήφανος τὴν χάράν, τὴν ὁποίαν θὰ προξενήσῃ εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ δόξα τοῦ συζύγου σου.

— Ἀλλὰ ποῖος σ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ ἐπανακτῇς τὴν φήμην

σου, ὅπως λέγεις; ἠρώτησεν ἡ Νέρα... Καὶ διὰ τὸ εὐχαριστήσω ἀκόμη περισσότερον, δὲν θὰ πατήσω τὸν πόδα πλέον εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. Θὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὡς καλογραῖα, ἐνῷ σὺ θὰ ἐργάζεσαι, διότι βλέπω ὅτι ταράττεσαι ὅταν ἐξέρχωμαι μόνη.

— Ἀλλ' ἂν ἐξέλθῃς, θὰ σὲ ἀκολουθήσω... Διὰ τὸ ἐργασθῶ, πρέπει νὰ μείνῃς καὶ σὺ κλεισμένη.

Ἡ Νέρα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καλὰ! εἶπε, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σε ὑπακούσω ἐπὶ ἕν ἔτος.

— Εἶσαι ἄγγελος! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

Ἡ κυρία Θειδὼ παρατήρησε τὸν σύζυγόν της διὰ βλέμματος συμπαθοῦς ἄμα καὶ εἰρωνος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ ἔνεκεν ἀπροσεξίας τοῦ διορθωτοῦ παρεξέφρασαν σπουδατὰ τινὰ τυπογραφικὰ λάθη, ἅτινα σήμερον διορθοῦμεν. Ἐν σελ. 457, στήλῃ Γ', στιχ. 17 ἀντὶ μασιζοῦτες ἀνάγνωθι πευπῶντες, καὶ στιχ. 19 ἀντὶ πευπῶντες ἀνάγ. ἡ τοιμαζοῦτο. Ἐν δὲ σελ. 459, στήλῃ Γ', στιχ. 42, ἀντὶ ταπεινοῦσα περιδεῖς ἀνάγ. ταπεινοῦσαν περιδεῖς.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, οἱ στρατιῶται δὲν σκέπτονται τοιοῦτοτρόπως· δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀποτυχίαν εἰς ζητήματα τοιοῦτου εἶδους.

— Σύγγνωτέ μοι, Μωζιρόν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ στρατιώτης δύναται νὰ προχωρῇ ὡς τυφλός, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς σκέπτεται.

— Σκέφθητε, λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ἄφετε ἡμᾶς τοὺς στρατιώτας νὰ ἐνεργήσωμεν ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ Σχομβέργ· ἄλλως, ἐγὼ δὲν ἐγνώρισκα ἀποτυχίαν, ὑπῆρξα πάντοτε τυχερός.

— Φίλε! φίλε! διέκοψεν εἰπὼν θλιβερώς ὁ βασιλεὺς· δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ· σὺ ὅμως εἶσαι εἰκοσαετής.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, οἱ ὑποχρεωτικοὶ λόγοι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος οὐδὲν ἔτερον ἀποτελεσμα φέρουσιν εἰμὴ νὰ διπλασιάζωσι τὸν ζῆλον ἡμῶν. Τίνα ἡμέραν ὀφείλομεν νὰ διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη ἡμῶν μετὰ τῶν κυρίων Βουσού, Λιβαρότου, Ἀντραγκὲ καὶ Ριβειράκ;

— Ποτέ, σὰς το ἀπαγορεύω ἀπολύτως· ποτέ, ἀκούετε καλῶς;

— Πρὸς χάριν, Μεγαλειότατε, σύγγνωτέ ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἀνελάβομεν χθὲς πρὸ τοῦ γεύματος ταύτην τὴν ὑποχρέωσιν, ἐδώκαμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τον ἀθετήσωμεν.

— Σύγγνωτέ μοι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, ὁ βασιλεὺς λύει τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς λόγους, λέγων: θέλω ἢ δὲν θέλω, διότι ὁ βασιλεὺς εἶναι παντοδύναμος. Ἀ-

νακοινώσατε πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους, ὅτι ἠπείλησα ἡμᾶς διὰ τῆς ὀργῆς μου ἂν ἠθέλατε συμπλακῇ· ὅπως δὲ μὴ ἀμφισβῆλῃτε ὁμῶς, ὅτι θέλω ἐξορίσει ὑμᾶς, ἂν...

— Σταθῆτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, διότι, ἂν ὑμεῖς δύνασθε ν' ἀπαλλάξητε ἡμᾶς τοῦ δοθέντος λόγου, μόνος ὁ Θεὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ὑμᾶς τοῦ ὑμετέρου. Μὴ ὁμώσητε, διότι, ἂν κατέστημεν ἄξιοι τῆς ὑμετέρας ὀργῆς διὰ τοιαύτην αἰτίαν καὶ ἂν ἐξορισθῶμεν, θέλομεν εὐχαρίστως ἀπέλθαι εἰς ἐξορίαν, ὅτε, μὴ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῶν χωρῶν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, θέλομεν δυνηθῇ νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ νὰ συναντήσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀντιπάλους ἐπὶ ξένης χώρας.

— Ἐὰν ἐκείνοι οἱ κύριοι πλησιάζωσι μόνον ἡμᾶς εἰς ἀπόστασιν βολῆς τυφεκίου, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ διατάξω νὰ καθερῶσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς Βασιλῆας.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προσερχθῇ τοιοῦτοτρόπως, θέλομεν μεταβῇ ἀνυπόδητοι καὶ μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν, ὅπως παρκαλέσωμεν τὸν διοικητὴν τῆς Βασιλῆας κύρ Λαυρέντιον Τεστὺ νὰ ἐγκαθερῇ ἐπίσης ἡμᾶς μετ' ἐκείνων τῶν εὐπατριδῶν.

— Θὰ διατάξω νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι, διαβόλε! Ἐλπίζω, ὅτι εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

— Ἐὰν τοιοῦτό τι συνέβαινεν εἰς τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, θὰ κῆτοκτονοῦμεν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἱκρίωματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκείνοι θ' ἀπεκεφαλίζοντο.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτήρησε μακρὰν σιγὴν, εἶτα δ' ἐγείρας τοὺς μέλανεας ὀφθαλμούς του:

— Τύχη ἀγαθὴ, εἶπεν ἰδοὺ ἀληθῆς καὶ ἀνδρεία εὐγένεια. Ἐχει καλῶς... Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἡλὼγει ὑπόθεσιν, ὑπερασπιζομένην ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν!...

— Μὴ ἀσεδήσης... μὴ βλασφημήσης! εἶπεν ὁ Σχικὼ μετ' ἐπισημότητος, κατελθὼν τῆς κλίνης του καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν βασιλέα. Ναί, εἶναι εὐγενεῖς καρδίαι· πράξον ὡς βούλονται καὶ ὀρίσον ἡμέραν· τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον σου καὶ ὅχι νὰ ὑποδεικνύης τὸ καθήκον του πρὸς τὸν Παντοδύναμον.

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἱκετεύομεν, εἶπον οἱ τέσσαρες εὐπατρίδαι, ὑποκλιθέντες καὶ γονυπετήσαντες.

— Λοιπόν, ἔστω. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ὀφείλει ἡμῖν τὴν νίκην· πρὸς τοῦτοις ὅμως, θέλομεν προκαλέσει αὐτὴν διὰ χριστιανικῶν καὶ λελογισμένων μέσων. Ἀγαθοὶ φίλοι, ἐνθυμήθητε, ὅτι ὁ Ζαρνὰκ ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα πρὶν ἢ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Λὰ Σικτενιεραί· οὗτος ἦτο ἐξοχος ξιφομάχος, πλὴν ἐπεδόθη εἰς ἐορτὰς καὶ συμπόσια καὶ ἐπεσκέφθη γυναῖκα, ἀποτρόπαιον ἀμάρτημα! Ἐν βραχυλογίᾳ, ἡμάρτε πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἴσως, βλέπων τὴν νεότητά, τὸ κάλλος καὶ τὴν ρώμην του, ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ζαρνὰκ ἐ-

κοψε τὴν κνήμην αὐτοῦ. Ἀκούσατέ μου, εἰσερχόμεθα εἰς ἡμέρας κατανύξεως. Ἐὰν ὑπῆρχε καιρὸς, ἤθελον ἀποστείλει εἰς τὴν Ρώμην τὰ ξίφη ὑμῶν, ὅπως εὐλογήσῃ αὐτὰ ὁ ἅγιος πατήρ... Ἐχομεν ὅμως τὴν θήκην τῶν λειψάνων τῆς Ἀγίας Γενοβέφας, ἥτις ἀξίζει τὰ καλλίτερα ἅγια λειψάνα. Ἀς νηστεύσωμεν ὁμοῦ, ἄς σκληραγωγῶμεν τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ ἄς ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως, τὴν δ' ἐπιούσαν...

— Ἀ! Μεγαλειότατε, εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, ἀνεφώνησαν οἱ τέσσαρες νεανίαι... ὥστε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

ᾠρμησαν δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐνηγκαλίσθη αὐτοὺς αὐθις καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ προσευχητήριόν του, χύνων ἄφθονα δάκρυα.

Τὸ ἔγγραφο τῶν συμφωνιῶν εἶναι ἔτοιμον, εἶπεν ὁ Κουέλος, μόνον δ' ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα λείπουν. Γράψον, Μωζιρόν, ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης... διὰ τῆς γραφίδος τοῦ βασιλέως· γράψον τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως.

— Ἐγραψα, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· ἀλλὰ τίς θέλει κομίσαι τὸ ἔγγραφο;

— Ἐγώ, ἂν ἀγαπάτε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, πλησιάζας· πλὴν θέλω νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, μικροὶ μου· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶπε περὶ νηστειῶν, σκληραγωγιῶν καὶ θήκης ἁγίων λειψάνων... Ταῦτα εἶναι θαυμάσια ὡς εὐχαριστήρια μετὰ τὴν νίκην, ἀλλά, πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προτιμῶ τὴν καλὴν τροφήν, τὸν γενναῖον οἶνον καὶ τὸν ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός ὕπνον. Παρακαθήμενός τις ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς ὅμως νὰ μεθύσῃ, ἀποκτᾷ εὐλυγισίαν τῶν νεύρων καὶ τῆς χειρὸς. Μόνον ἐπιδοκιμαζῶ τὸν βασιλέα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἐκθηλύνει.

— Εὐγε, Σχικὼ! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ νεανίαι.

— Ὑγιαίνετε, μικροὶ μου λέοντες, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος πορεύομαι πρὸς τὸ μέγαρον Βουσού.

Ἀπὸ πρὸς ὤρνησε τρία βήματα, ἐπέστρεψεν.

— Ἀληθινά, εἶπε, μὴ ἐγκαταλείψῃτε τὸν βασιλέα κατὰ τὴν ὥραν ἡμέραν τῆς Μετουσιώσεως· μὴ ὑπάγῃτε εἰς τὴν ἐξοχὴν· μέναιτε εἰς τὸ Λαύδρον συνησπισμένοι. Σύμφωνοι; ναί· τώρα ὑπάγω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολήν σας.

Ὁ Σχικὼ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν εἰς χεῖρας, ἤνοιξε τὸν διαδῆτην τῶν κνημῶν του καὶ ἀπῆλθεν.

Π'

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν, τὰ γεγονότα προπαρεσκευάζοντο, ὡς ἡ τρικυμία ἐτοιμάζεται κατὰ τὰς εὐδίας καὶ βαρείας ἡμέρας τοῦ θέρους.

Ὁ Μονσορώ, ἀναλαβὼν μετὰ πυρετὸν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων, κατεγίνετο νὰ κατασκοπεύῃ τὸν κλέπτην τῆς τιμῆς του· οὐδὲν ὅμως ἀνακαλύψας, ἐκρατύθη ἐν τῇ